

Dlouho jablůňka čekala, zda se vrátí. Čekala od rána až do poledne, ale nikdo nepřicházel. Teprve pozdě odpoledne zaslechla z lesa, jak tam datel znovu ůká. Zatajila dech. Nese datel dobré zprávy?

Datel samou radostí vyklepával do stromů:

„Dudududu, už ho vedu!“

A vedl zahradníka ze zahrady u vesnice až na mýtinu k jablůňce.

„Podívejme se!“ podivil se zahradník. „Jablůňka v lese! A jaká krásná!“

Pohládl jablůňku po kmeni a ona se celá zachvěla. Takhle ji dosud nikdy nikdo nehládl, teplo lidské ruky jí bylo příjemné. Hned uvěřila, že ta hřejivá ruka jí pomůže.

„Půjdeš se mnou,“ řekl zahradník, „a bude z tebe strom jedna radost.“

„Tak vidíš,“ povídal datel, „co jsem ti říkal? A neboj se ho, ten ti opravdu pomůže!“

Zahradník k jablůňce přiklekl, odhrabal listí a zem od kořenů jablůňky, opatrně ji vytáhl ze země a odnesl ji k sobě do zahrady. V rohu zahrady vyryl jam-

ku, jablůňku do ní zasadil, zalil ji, znovu ji pohladil, obhlédl ji se zalíbením a řekl:

„Tak, tady mi rošť a na jaře z tebe udělám jabloň krasavici!“

V lese nastal poplach. Zvířátka se vylekala. Ten člověk jim odnáší jejich jablůňku! V patách mu poletovali ze stromu na strom sýkorka, drozd i sojka, cupital ježek, skákala bába žába, i srnka z hloubi lesa se za nimi dívala se strachem. A jen zahradník jablůňku zasadil a odešel, už tu byla ustaraná sýkorka a sojka, vyplašený drozd i datel. Jenom ten se usmíval a kýval spokojeně hlavou.

„Co to s tebou udělal? Proč nám tě vzal?“ skoro plakala sýkorka a drozd jablůňku hladil zobáčkem.

A to už přicupital i ježek.

„Tak co, jablůňko, jak ti je?“

A za ježkem udýchaná a ustaraná babička žába.

„Děvenko moje, neublížil ti ten člověk? Nebolelo tě to?“